

JAUSMŲ KLASIKA
istorinis meilės romanas

LISA KLEYPAS

RAVENELIAI
Kilmingųjų aistros

~4~

*Paslaptingas
nepažįstamasis*

svajonių knygos

*Paslaptingas
nepažistamas*

LISA KLEYPAS

*Paslaptingas
nepažįstamasis*

Romanas

RAVENELIAI
Kilmingųjų aistros

~4~

 svajonių knygos

Vilnius
2020

Gregui – mano širdies plakimui

1

Londonas, 1876 m. vasara

Kažkas ją sekė.

Garetos sprandu nubėgo nerimo sukeltas šiurpas, ir visi plaukeliai pasistojo piestu. Pastaruoju metu kiekvieną savaitę einant į vargšų prieglaudos ligoninę jos neapleisdavo jausmas, kad yra stebima. Kol kas nuojautą pagrindžiančių įrodymų nepasitaikė – už nugaros niekas nešmėkščiojo, nesigirdėjo žingsnių aido, bet ji *juto* jį kažkur netoliese.

Su odiniu gydytojo krepšiu dešinėje rankoje ir riešutmedžio lazda kitoje Garetą žvaliai žingsniavo gatve, žvilgsniu įsidėmėdama visas smulkmenas aplinkui. Klarkenvelo parapija Rytų Londone – ne vieta atsipalaiduoti. Laimė, iki naujos pagrindinės gatvės liko vos pora kvartalų, o ten galės susistabdyti kebą.

Praeinant pro Flito griovį dengiančias groteles nuo vandens tvokstelėję nuodingi garai privertė akis ašaroti. Ji mielai

prisidengtų nosį ir burną kvepinta nosinaite, bet vietinis rajono gyventojas taip nesielgtų, o ji vengė išsiskirti.

Nuo suodžių pajuodę nuomojami namai, sustatyti tankiai kaip dantys burnoje, buvo šiurpiai tylūs. Dauguma apgriuvusių pastatų jau buvo paskelbti netinkamais gyventi ir užkalti ruošiantis naujoms statyboms. Abipus gatvės stypsančių žibintų šviesa skverbėsi pro rūką, užgulantį miestą tokiomis tykiomis vasaros dienomis ir kone visiškai užtemdantį kruviną mėnulį. Netrukus gatvelėje susirinks sukčiai, kišenvagiai, girtuokliai ir prostitutės. Iki tol Garetos čia ne-
liko nė kvapo.

Iš tvaikios miglos išnirus kelioms žmogystoms ji stabtelėjo. Tai buvo trijulė kareivių, apsilvikiusių laisvadienio uniformas. Artindamiesi jie kurtinamai kvatojo. Laikydamosi šešėlių Garetą perėjo į kitą gatvės pusę. Per vėlu – vienas kareivių ją pastebėjo ir jau suko artyn.

– Na ir pasisėkė! – riktelėjo jis saviškiams. – Kekšėlė mūsų vakaro pramogoms.

Garetą šaltai juos nužvelgė, tvirčiau sugniauždama lenktą lazdos rankeną. Akivaizdu, kad vyrai prisisiurbę. Jie tikriausiai kiaurą dieną lindėjo alinėje. Laisvadieniai eiliniai kareiviai turėjo nedaug pramogų.

Jiems artinantis Garetos širdis pradėjo plakti sparčiau.

– Leiskite man praeiti, džentelmenai, – žvaliai pasakė ji, dar kartą pereidama į kitą gatvės pusę.

Jie žvengdami ir krivuliuodami pastojo jai kelią.

– Porina kaip dama, – tarė jauniausias iš trijulės. Ant jo galvos kūpsojo rūdžių spalvos garbanos, nepridengtos kepure.

– Bet tokia nėra, – įsiterpė kitas – stambus prakaulaus

veido vyriškis be uniforminio švarko. – Jei jau vaikštinėja naktį vičvienaitė. – Jis nužvelgė Garetą iššiepęs pageltusius dantis. – Pirmyn prie sienos ir pasikelk sijonus, pamaiva. Aš nusiteikęs greitukui stačiomis.

– Jūs apsirikote, – nukirto Garetą, bandydama juos ap-eiti. Kareiviai vėl pastojo jai kelią. – Nesu prostitutė. Tačiau netoliese yra viešnamių, kuriuose galite nusipirkti tokių paslaugų.

– Bet aš nenoriu mokėti, – šlykščiai atrėmė stambusis vyras. – Noriu už dyką. *Tučtuojau.*

Tai buvo toli gražu ne pirmas kartas, kai Garetą, besilankančią skurdesniuose Londono rajonuose, įžeidė arba apibėrė grasinimais. Ji lankė pamokas pas fechtavimo meistrą, kad galėtų apsiginti tokiose situacijose. Bet apžiūrėjusi mažiausiai dvi dešimtis pacientų vargšų prieglaudos ligo-ninėje ji jautėsi išsekusi ir norėjo namo, todėl trijų chuliganų priekabės ją siutino.

– Ar jums, jos didenybei tarnaujantiems kareiviams, – piktai pasakė ji, – netoptelėjo, kad jūsų pareiga – *ginti* moters garbę, užuot ją nuplėšus?

Jos pasidarygėjimui, klausimas jiems sukėlė ne gėdą, o nuoširdų juoką.

– Ją reikia pamokyti, – nusprendė trečiasis kareivis, drūtas ir šiurkštus vyras rauplėtu veidu ir apsunkusių vokų slepiamomis akimis.

– Aš galiu ją pamokyti – šituo, – pasisiūlė jauniausiasis, trindamas klyną ir patempdamas kelnių medžiagą, kad parodytų savo įrankio formą.

Kareivis prakauliu veidu grėsmingai išsišiepė Garetai.

– Prie sienos, damute. Nesvarbu, kekšė ar ne, mes tavimi pasinaudosime.

Drūtasis kareivis iš odinės makšties, pritvirtintos prie diržo, išsitraukė durtuvą ir iškėlė rodydamas dantytus ašmenis.

– Daryk kaip liepiama, antraip paskersiu tave kaip kiaulę. Garetos skrandis iš nerimo persivertė.

– Neteisėta išsitraukti ginklą ne tarnybos metu, – šaltai tarė ji, nors jos širdis griausmingai plakė. – Už tai, už pasirodymą girtiems viešoje vietoje ir išprievartavimą būsite nuplakti ir mažiausiai dešimčiai metų atsidursite kalėjime.

– Tai gal išpjausiu tau liežuvį, kad neišplepėtum, – išsiviepė jis.

Gareta neabejojo, kad jis galėtų taip pasielgti. Ji, buvusio konsteblio dukra, žinojo, kad ištrauktu peiliu tikriausiai bus pasinaudota. Jai ne sykį teko siūti perrėžtą skruostą arba kaktą moteriai, kuriai prievartautojas norėjo šį tą palikti „atminimui“.

– Kičai, – kreipėsi į stambuolį jaunesnis kareivis, – ko gąsdini vargšėlę. – Jis atsisuko į Garetą ir pridūrė: – Leisk mums daryti, ką norime. – Jis patylėjo. – Tau bus lengviau, jei nesipriešinsi.

Pykčio žybsnis suteikė jėgų, ir Gareta prisiminė tėvo patarimą, kaip elgtis tokioje situacijoje. *Išlaikyk atstumą. Stenkis, kad tavęs neapsuptų iš abiejų pusių. Kalbėk ir išblaškyk užpuoliką, kol nutaikysi tinkamą akimirką.*

– Kam versti moterį, kuri to nenori? – paklausė ji, atsargiai padėdama ant žemės gydytojo krepšį. – Jei trūksta monetų, duosiu tiek šilingų, kad pakaktų apsilankyti viešnamyje. – Ji vogčiomis įbruko ranką į išorinę krepšio kišenėlę, kurioje laikė į odinį dėklą suvyniotus chirurginius įrankius. Pirštais

apėmė ploną sidabrinę skalpelio rankeną ir atsitiesdama mikliai jį paslėpė. Lengvas gerai pažįstamas įrankis suteikė paguodos.

Akies krašteliu Garetą pastebėjo, kad drūtasis kareivis su durklu suka aplink ją ratu.

Tuo pačiu metu vyras prakauliu veidu pradėjo artintis iš kitos pusės.

– Paimsime pinigus, – patikino jis. – Bet pirma pasinaudosime tavimi.

Garetą patogiaus sugniaužė skalpelį, priglausdama nykštį prie rankenos plokštumos. Smiliaus galiuką atsargiai uždėjo ant ašmenų nugarėlės. *Pasinaudok šituo*, – tarė ji sau. Atsivėdėjo ir švystelėjo skalpelį priekin, stengdamasi riešą palenkti tiesiai, kad įrankis nenuskrietų į šalį. Pragariškai aštrūs ašmenys susmigo kareiviui į skruostą. Jis nustebeš ir įsiutęs suriaumėjo ir sustojo kaip įbestas. Garetą negaišdama staigiai atsisuko į kareivį, laikantį durklą. Ji užsimojo lazda horizontaliai ir kirto užpuolikui per dešinį riešą. Šis apstulbęs suriko iš skausmo ir išmetė durklą. Po sėkmingo smūgio Garetą atbula ranka kirto jam į dešinį šoną ir išgirdo trakstelint šonkaulį. Lazdos galu dūrusi kareiviui į klyną privertė jį susilenkti ir viską užbaigė vertikaliu smūgiu iš viršaus į apačią, pataikydama jam į smakrą.

Jis susmuko ant grindinio lyg neiškepęs suflė.

Garetą pačiupo durklą ir staigiai atsisuko į kitus du kareivius.

Ir sustingo iš nuostabos, tik jos krūtinė sparčiai kilnojosi. Gatvėje buvo tylu.

Abu vyrai tįsojo ant žemės.

Ar tai gudrybė? Ar kareiviai tik apsimetė gulintys be sąmonės, kad priviliotų ją prieiti arčiau?

Ji buvo sklidina virpulingos nervingos energijos, jos kūnas tik pamažu suprato, kad susirėmimas baigėsi. Garetą išlėto žengė į priekį, kad atidžiau apžiūrėtų nukautus vyrus, saugodamasi per daug neprisiartinti. Skalpelis stambesniojo vyriškio skruoste paliko kruviną žaizdą, tačiau nuo tokio sužeidimo jis neturėjo prarasti sąmonės. Kareivio smilkinyje raudonavo žymė, iš pažiūros palikta smūgio.

Ji nukreipė žvilgsnį į jaunesnįjį kareivį, kurio nosis sruvo krauju ir neabejotinai buvo sulaužyta.

– Kas per velnias?.. – murmtelėjo Garetą, nužvelgdama tylią gatvę. Vėl apėmė tas jausmas, šturpą keliantis suvokimas, kad kažkas yra netoliese. *Turi* būti. Akivaizdu, kad tuodu kareiviai nepargriovė vienas kito ant žemės. – Išeikite ir pasirodykite, – garsiai kreipėsi ji į nematomąjį, nors ir pasijuto kvailai. – Nėra ko tūnoti kaip žiurkei spintelės kampe. Žinau, kad jau kelias savaites mane sekate.

Iš nežinia kur atsklidus vyriškam balsui ji vos neiššoko iš patogiųjų batelių.

– Tik antradieniais.

Garetą staigiai apsisuko ratu, žvilgsniu bėgiodama po gatvę. Vieno pastatų tarpduryje kažkas sujudėjo, ir ji tvirčiau sugniaužė durklo rankeną.

Iš šešėlių išniro nepažįstamasis – vėsi tamsa susivijusi virto vyro pavidalu. Jis buvo aukštas ir proporcingai sudėtas, sportišką kūną apvilkęs paprastais marškiniais, pilkomis kelnėmis ir prasegta liemene. Galvą dengė plokščia kepurė nedideliu snapeliu – tokias nešioja uosto krovikai. Likus

kelioms pėdoms nepažįstamasis sustojo ir nusiėmė kepurę, parodydamas tiesius tamsius trumpai nukirptus plaukus.

Atpažinus vyrą Garetai atvipo žandikaulis.

– Ir vėl jūs, – nusistebėjo ji.

– Gydytoja Gibson, – ištarė jis linktelėdamas ir užsidėjo kepurę. Dar vieną dvi sekundes palaikė pirštų galiukus prie snapelio, pabrėžtinai parodydamas pagarbą.

Tas vyras – tai detektyvas Itanas Rensomas iš Skotland Jardo. Garetą anksčiau jį sutiko du kartus: pirmąsyk prieš beveik dvejus metus, kai su reikalų lydėjo ledi Heleną Vinterborn pavojingame Londono rajone. Tada Garetą suirzo, nes Rensomą jas sekti pasamdė ledi Helenos sutuoktinis.

Praėjusį mėnesį ji vėl sutiko Rensomą: jis apsilankė jos klinikoje, kai per užpuolimą gatvėje buvo sužeista jaunesnė ledi Helenos sesuo Pandora. Rensomas buvo tylus ir neįžūlus, jei ne gražus juodbruvas veidas, jo nė nepastebėtum. Jo veidas buvo liesas, burna tvirta ir ryžtinga, o nosis – ilga ir su kuprele, tikriausiai kartą lūžusi. Akys buvo skvarbios, apsuptos tankių blakstienų, giliai įstatytos po tiesiais storais antakiais. Jų spalvos ji neprisiminė. Gal rusvos?

Garetą gal ir pavadintų šį vyrą gražiu, bet nuo jo sklindantis šiurkštumas užgožė džentelmenišką rafinuotumą. Kad ir kaip dailiai jis atrodytų, viduje visada tūnos stačioko siela.

– Kas šįkart jus pasamdė mane sekti? – paklausė Garetą, mikliai pasuko lazdą ir atrėmė jos galą į grindinį, kad laikytų parengtą. Reikia pripažinti, tai pasipūtėliškas manevras, bet ji norėjo parodyti įgūdžius.

Rensomo veidu šmėkstelėjo tramdomas juokas, bet jo balsas išliko rimtas.

– Niekas.

– Tai kodėl jūs čia?

– Jūs – vienintelė moteris gydytoja Anglijoje. Būtų apmaudu, jei jums kas nors nutiktų.

– Manęs nereikia saugoti, – pareiškė ji. – Bet net jei ir reiktų, jūsų tam nesamdyčiau.

Rensomas pervėrė ją neperprantamu žvilgsniu ir priėjo prie kareivio, kurį ji aptalžė lazda. Sąmonės netekęs vyriškis tįsojo ant šono. Rensomas batu apvertė jį ant pilvo, iš liemenės ištraukė galiuką virvės ir surišo užpuolikui rankas už nugaros.

– Kaip matėte, – tęsė Garetą, – nesunkiai įveikiau tą žmogėną ir pati būčiau susidorojusi su kitais dviem.

– Nebūtumėte, – išrėžė jis.

Garetos viduje sukunkuliavo susierzinimas.

– Mane kovos su lazda meno išmokė geriausias Londono *mâitre d'armes**. Gebu nukauti kelis priešininkus.

– Jūs padarėte klaidą, – pareiškė Rensomas.

– Kokią?

Rensomas ištiesė delną prašydamas durklo ir Garetą nenoromis atidavė ginklą. Prieš atsakydamas jis įsidėjo durklą į odinę makštį ir prikabino ją prie savo diržo.

– Išmušusi durklą jam iš rankos turėjote ginklą nuspirti šalin. Bet pasilenkėte jo paimti, atsukdama nugarą kitiems užpuolikams. Jei nebūčiau įsikišęs, jie būtų jus pasiekę. – Žvilgtelėjęs į porelę kraujuojančių kareivių, pradėjusių stenėti ir muistytis, Rensomas kone maloniai į juos kreipėsi: –

* Fechtavimo mokytojas (pranc.). (Čia ir toliau – vertėjos pastabos.)

Jei nors vienas sujudėsite, iškastruosiu kaip kaplūnus*, o kiaušus sumesiu į Flito griovį. – Grasinimas, ištartas tokiu ramiu balsu, kėlė dar didesnį šurpą.

Abu kareiviai sustingo.

Rensomas vėl atsisuko į Garetą.

– Kova fechtavimo mokytojo studijoje neprilygsta kovai gatvėje. Tokie vyrai, – jis paniekinamai nužvelgė ant grindinio tįsančius kareivius, – nelauks mandagiai, kol ateis jų eilė susikauti. Jie puola vienu metu. Vos vienam prišokus prie jūsų rankos atstumu, iš lazdos nebūtų buvę naudos.

– Netiesa, – gudriai atkirto Garetą. – Būčiau bedusi jam lazdos galu ir pakirtusi smūgiu.

Rensomas prisiartinęs sustojo rankos atstumu nuo jos. Suktas jo žvilgsnis nuslydo jos kūnu. Garetą nesitraukė, bet pajuto, kaip sukibirkščiavo nervai, perspėdami saugotis. Ji nežinojo, ką manyti apie Itaną Rensomą, kuris atrodė ir daugiau, ir mažiau nei žmogus. Vyras, panašus į ginklą: ilgų kaulų ir raumenų, grakščių, miklių judesių. Net ramiai stovėdamas jis spinduliavo sprogstama jėga.

– Pabandykite su manimi, – tyliai paragino jis, verdamas ją žvilgsniu.

Garetą nustebusi sumirksėjo.

– Norite, kad trenkčiau jums lazda? Dabar?

Rensomas vos pastebimai linktelėjo.

– Nenorėčiau jūsų sužaloti, – dvejojo ji.

– Nesužalosi... – prabilo jis, bet ji nustebino jį smarkiai durdama lazda.

* Kastruotas gaidys. Kaplūnai specialiai kastruojami, kad pagerėtų jų mėsos skonis.

Nors ji judėjo greitai, Rensomas sureagavo žaibiškai. Jis išsilenkė lazdos pasisukdamas šonu, todėl jos galiukas vos užkliudė šonkaulius. Sugriebęs lazda per vidurį jis pasinaudojo Garetos judesiu į priekį ir smarkiai trūktelėjęs kilstelėjo ją nuo žemės. Ji apstulbo pajutusi, kaip jis apkabina ją viena ranka, o kita išsuka lazda iš saujos. Lengvai, lyg nuginkluoti žmogų būtų vaikų žaidimas.

Piktai kvėpuodama Garetą stovėjo prisispaudusi prie jo kūno – raumenų ir kaulų tinklo, tvirto lyg rąstinė siena. Ji negalėjo ničnieko padaryti.

Gal tai pašėlęs širdies plakimas sukėlė tą keistą ją užliejusį jausmą – aksominę tylumą, išblaškusią mintis ir užgožusią viską, kas vyko aplinkui. Pasaulis išnyko, liko tik prie jos nugaros prisišliejęs vyras ir stiprios ją apglėbusios rankos. Garetą užsimerkė, jausdama tik silpną citrusų gairą jam alsuojant, ramiai besikilnojančią krūtinę ir beprotiškai besidaužančią savo širdį.

Kerus išblaškė tylus kikenimas – garso bangos švelniai nuvilnijo jos nugarą. Garetą pamėgino išsivaduoti iš jo glėbio.

– Nesijuokite iš manęs, – pyktelėjo ji.

Rensomas atsargiai ją paleido ir prieš gražindamas lazda įsitikino, kad ji tvirtai stovi ant žemės.

– Nesijuokiau iš jūsų. Tiesiog man patiko, kad užklupote mane iš pasalų, – pasiduodamas jis iškėlė rankas, o jo akyse šoko juoko ugnelės.

Garetą iš lėto nuleido lazda, jos skruostai žydėjo it aguonos. Ji tebejuto jo apkabinimą, tarytum jo prisilietimas būtų įsigėręs į odą.

Iš liemenės kišenės Rensomas išsitraukė mažą sidabrinį vamzdelio pavidalo švilpuką. Triskart šaižiai sušvilpė.

Gareta sumojo, kad taip jis kviečia budintį konsteblių.

– Nenaudojate policininko tarškynės? – paklausė ji. Jos tėvas, dirbęs Karaliaus Kryžkelės nuovadoje, visada nešiodavosi policijos išduotą medinę tarškynę. Norėdamas atkreipti dėmesį konstebliis sukdamo tarškynę suėmęs už rankenos, kol medinės plokštelės pradėdavo garsiai tautkšėti.

Rensomas pakratė galvą.

– Tarškynė pernelyg gremėzdiška. Be to, išeidamas iš policijos turėjau ją gražinti.

– Nebedirbate miesto policijoje? – nustebė ji. – Kas dabar jus pasamdęs?

– Oficialiai niekas.

– Bet dirbate vyriausybei?

– Taip.

– Kaip detektyvas?

Rensomas prieš atsakydamas ilgokai delsė.

– Kartais.

Gareta prisimerkusi svarstė, ką tokio jis darė vyriausybei, ko negalėjo atlikti policininkai.

– Ar jūsų veikla teisėta?

Jo šypsnyis trumpam plykstelėjo tirštėjančioje tamsoje.

– Ne visada, – prisipažino jis.

Abu atsisuko į mėlyna tunika ir kelnėmis vilkintį konsteblių, kuris skubėjo gatve nešinas skardiniu žibintu.

– Labas vakarėlis, – sušuko besiartinantis vyriškis, – aš konstebliis Hablas! Jūs švilpėte?

– Taip, – atsakė Rensomas.

Konstebelis, stuomeningas vyriškis prakaito išmušta buka nosimi ir rausvais skruostais, įdėmiai nužvelgė jį iš po šalmo krašto.

– Kuo jūs vardu?

– Rensomas, – pasigirdo tylus atsakymas, – anksčiau dirbau K* nuovadoje.

Konstebelis išpūtė akis.

– Teko apie jus girdėti, pone. Labas vakaras, – jo balse akimirksniu suskambo pagarba. Jis net atsistojo nuolankiai, vienu dviem laipsniais palenkdamas galvą.

Rensomas parodė ant žemės gulinčius vyrus.

– Užtikau šiuos tris girtuoklius beužpuolančius ir beapiplėšiančius damą grasinant šituo. – Jis padavė konstebliui durklą makštyje.

– Vaje! – šūktelėjo Hablas ir su pasibjaurėjimu nužvelgė vyrus ant grindinio. – Ir dar kareiviai – kokia gėda. Norėčiau pasiteirauti, ar dama nenukentėjo.

– Ne, – atsakė Rensomas. – Tiesą sakant, gydytojai Gibson pakako savitvardos nuo vieno užpuolikų apsiginti lazda, kuria išmušė jam iš rankos durklą.

– Gydytojai? – konstebelis neslėpdamas nuostabos pažvelgė į Garetą. – Jūs toji moteris gydytoja? Toji, apie kurią rašoma laikraščiuose?

Gareta įsitempusi linktelėjo. Žmonės į moterį gydytoją retai reaguodavo palankiai.

Tebespoksdamas į ją konstebelis stebėdamasis pakraipė galvą.

* Policijos nuovada, priskirta Vest Hemo rajonui Rytų Londone.

– Nesitikėjau, kad bus tokia jauna, – šnipštelėjo jis Rensomui ir vėl kreipėsi į Garetą. – Meldžiu atleisti, panele... bet kodėl jūs gydytoja? Juk nesate kokia arkliaveidė. Vien savo nuovadoje pažįstu bent du vyrukus, kurie mielai jus paimtų į žmonas. – Jis patylėjo. – Žinoma, jei tik gebate gaminti maistą ir lopyti drabužius.

Gareta slapta suirzo pastebėjusi, kad Rensomas sunkiai tvardo šypsni.

– Deja, gebu lopyti tik žaizdas ir lūžusius kaulus, – atsakė ji.

Stambusis kareivis, tįsojęs ant žemės, pasirėmė ant alkūnių ir prabilo kimių paniekos kupinu balsu.

– Moteris gydytoja. Manding, nenormali. Lažinuosi, kad po tais sijonais ji turi karoklį.

Rensomas prisimerkė, jo linksmumas akimirksniu išgaravo.

– Gal norėtum spyrio į galvą? – paklausė jis žengdamas prie kareivio.

– Pone Rensomai, – piktai kreipėsi Gareta, – negražu pulti ant žemės gulintį vyrą.

Detektyvas sustojo kaip įbestas ir grėsliai dėbtelėjo per petį.

– Turint omenyje tai, ką jis ketino jums padaryti, tegul džiaugiasi, kad apskritai kvėpuoja.

Garetai pasidarė labai įdomu, nes tariant paskutinius žodžius vyro balse išryškėjo airiškos tarties užuomina.

– Labas vakaras! – šūktelėjo dar vienas pasirodęs konstebelis. – Girdėjau švilpiančią.

Kol Rensomas ką tik atėjusiam pareigūnui pasakojo, kas nutiko, Gareta žengė pasiimti gydytoją krepšio.

– Žaizdą kareivio veide gali prireikti siūti, – pasakė ji konstebliui Hablui.

– Nesiartink, velniene! – suriko kareivis.

Konsteblis Hablas dėbtelėjo į jį.

– Čiaupk srėbtuvę, nes perskrosiu ir kitą skruostą.

Prisiminusi, kad vis dar nesusirado skalpelio, Garetą paprašė:

– Konstebli, gal galėtumėte pakelti žibintą aukščiau ir apšviesti gatvę? Norėčiau susirasti įrankį, kurį mečiau į šį vyrą, – toptelėjęs siaubingai minčiai, ji nutilo. – Gali būti, kad skalpelis tebėra pas jį.

– Ne, – tarstelėjo Rensomas per petį, trumpam nutraukdamas pokalbį su antruoju konstebliu. – Aš turiu skalpelį.

Vienu metu Garetai šovė dvi mintys. Pirma, kaip jis sugebėjo tuo pačiu metu ir klausytis jos, ir už kelių jardų šnekėtis su kitu žmogumi? Antra...

– Pakėlėte skalpelį, kol mušėtės su juo? – pasipiktino ji. – Bet man liepėte nieku gyvu taip nesielgti.

– Aš nepaklūstu taisyklėms, – pareiškė Rensomas ir vėl atsisuko į konsteblių.

Jo žodžiuose nuskambėjusi rami arogancija privertė Garetą išpūsti akis. Ji susiraukė, pasivedė konsteblių Hablą kelias pėdas į šalį ir šnibžtelėjo:

– Ką žinote apie tą vyrą? Kas jis?

– Teiraujatės apie poną Rensomą? – konsteblis kalbėjo pakuždomis. – Jis užaugo čia pat, Klarkenvele. Pažįsta kiekvieną miesto colį ir gali laisvai jame vaikščioti. Prieš keletis metų pasiprašė į policijos pajėgas ir buvo paskirtas į K nuovadą. Niršus mušeika. Bebaimis. Pasisiūlė patruliuoti

lūšnynuose, į kuriuos kiti pareigūnai nedrįso nė kojos kelti. Kalbama, kad jis nuo pat pradžių buvo linkęs į detektyvo darbą. Buvo įžvalgaus proto ir aštrių akių. Naktį patruliavęs, grįždavo į nuovadą ir atsirinkdavo neištirtas bylas. Jam pavyko atskleisti žmogžudystę, kuri ne vienus metus nuovados detektyvams nedavė ramybės, išteisinti tarną, melagingai apkaltintą papuošalų vagyste, ir rasti pavogtą paveikslą.

– Kitaip tariant, – sumurmėjo Gareta, – jis darė tai, kas neįėjo į jo pareigas.

Hablas linktelėjo.

– Nuovados vyresnysis inspektorius jau norėjo nubausti jį už taisyklių nepaisymą. Bet, užuot tai padaręs, paaukštino Rensomą – ketvirto rango konstebelis tapo inspektoriumi.

Gareta išsprogino akis.

– Norite pasakyti, kad per pirmuosius darbo metus ponas Rensomas pakilo *penkiais rangais*? – sušnibždėjo ji.

– Ne, per pirmą pusmetį. Bet prieš pat egzaminą Rensomas išėjo iš policijos. Jį užverbavo seras Džasperas Dženkinas.

– Kas jis toks?

– Šulas iš Vidaus reikalų ministerijos, – Hablas sunerimęs nutilo. – Na, tiek ir nežinau.

Gareta atsisukusi nužvelgė plačiapetį Rensomą, kurio pavidalas tamsavo gatvės žibinto šviesoje. Jis stovėjo atsipalaidavęs, rankas atsainiai laikė kišenėse. Bet jį pastebėjo, kaip kalbėdamasis su kitu konstebliu jis staigiai kraipė galvą, stebėdamas aplinką. Jam pro akis neprasprūdo niekas, net kitame gatvės gale šmurkštelėjusi žiurkė.

– Pone Rensomai, – kreipėsi Gareta.

Jis nutraukė pokalbį ir staigiai atsisuko į ją.

– Ką, gydytoja?

– Ar man reikės duoti parodymus dėl šio vakaro įvykių?

– Ne, – Rensomas nukreipė žvilgsnį nuo jos ir pažvelgė į konsteblių Hablą. – Visiems susijusiems asmenims bus geriau, jei jūsų, o ir mano privatumą apsaugosime, nuopelnus už šių vyrų sulaikymą priskirdami konstebliui Hablui.

Hablas pradėjo prieštarauti.

– Sere, negalėčiau prisiimti nuopelnų už jūsų drąsą.

– Ir mano drąsą, – nesusilaikiusi rūgščiai įsiterpė Garetą. – Aš nukoviau tą, kuris švaistėsi durklu.

Rensomas prisiartinio prie jos.

– Leiskite jam prisiimti nuopelnus, – švelniai tarė jis. – Jam bus įteiktas pagyrimo raštas ir skirta piniginė premija. Nelengva išgyventi iš konsteblio atlyginimo.

Garetą puikiai žinojo, koks kuklus konsteblio atlyginimas, todėl sumurmėjo:

– Žinoma.

Jo lūpų kamputis pakilo į viršų.

– Tada leisime šiems vyrams viską sutvarkyti, o aš palydėsiu jus iki pagrindinės gatvės.

– Ačiū, bet manęs nereikia lydėti.

– Kaip pageidaujate, – nė nemirktelėjęs nusileido Rensomas, tarytum tikėjęsis, kad ji nesutiks.

Garetą, apimta įtarumo, pakėlė akis į jį.

– Vis tiek mane seksite, ar ne? Lyg liūtas nuo bandos atsiskyrusią ožką.

Jam nusišypsojus išryškėjo raukšlėlės akių kampučiuose. Vienas konsteblis praėjo pro juos nešinas žibintu, ir šviesos

pluoštas užkliudė ilgas Rensomo blakstienas, išryškino tviskantį tamsių rainelių mėlį.

– Tik kol saugiai atsidursite kebe, – ištarė jis.

– Jau geriau mandagiai eikite greta manęs. – Ji ištiesė ranką. – Prašyčiau skalpelį.

Rensomas pasilenkė ir iš vidinės bato aulo pusės išsitraukė mažą žvilgantį peiliuką. Jis buvo daugmaž nuvalytas.

– Gražus įrankis, – tarė jis, su pasigėrėjimu nužvelgė lenktus ašmenis ir atsargiai atidavė jai. – Aštrus kaip velnias. Kuo jį pustote – alyva?

– Deimantų pasta. – Padėjusi skalpelį į vietą Gareta viena ranka pakėlė sunkų krepšį, o kita pasiėmė lazda. Kai Rensomas ištiesė ranką siūlydamasis paimti krepšį, ji sutriko.

– Leiskite man, – sumurmėjo jis.

Gareta atsitraukė ir dar tvirčiau sugniaužė odines rankenas.

– Galiu ir pati.

– Žinoma. Bet siūlausi iš mandagumo damai, o ne todėl, kad abejočiau jūsų sugebėjimais.

– Ar pasisiūlytumėte panešti ir vyro gydytojo krepšį?

– Ne.

– Norėčiau, kad mane laikytumėte gydytoja, ne dama.

– Kodėl privalote būti viena arba kita? – nuosaikiai paklausė Rensomas. – Jūs ir gydytoja, ir dama. Man nesunku panešti damos krepšį, kartu gerbiant jos profesinius gebėjimus.

Jis kalbėjo dalykiškai, bet kažkas jo žvilgsnyje ją trikdė. Tai buvo jėga, pranokstanti pagarbą nepažįstamajai. Jai delsiant jis ištiesė ranką ir tyliai paragino:

– Prašau.

– Ačiū, bet susitvarkysiu pati, – ji patraukė pagrindinės gatvės link.

Rensomas prisivijo ją ir subruko rankas į kišenes.

– Kur išmokote mėtyti skalpelį kaip peilį?

– Studijuodama Sorbonoje. Būrelis medicinos studentų susigalvojo tokį žaidimą kaip pramogą po paskaitų. Už vieno laboratorijos pastatų įtaisė taikinį. – Garetą patylėjusi prisipažino: – Taip ir neišmokau mesti iš apačios.

– Pakanka taikliai mesti iš viršaus. Ar ilgai gyvenote Prancūzijoje?

– Ketverius su puse metų.

– Jauna moteris, studijuojanti geriausioje pasaulio medicinos mokykloje, – balsu mintijo Rensomas, – toli nuo namų, besimokanti svetima kalba. Gydytoja, esate ryžtinga moteris.

– Nė viena vietinė medicinos mokykla nenorėjo priimti moters, – paaiškino Garetą. – Neturėjau kitos išeities.

– Galėjote nuleisti rankas.

– Apie tai nė nesvarsčiau, – patikino ji, ir Rensomas nusišypsojo.

Jie praėjo pro nedidukę neveikiančią parduotuvę, išdaužyti jos langai buvo užklijuoti popieriumi. Ištiesęs ranką Rensomas padėjo Garetai apeiti krūvelę tuščių austrių kiautų, sudaužytų indų ir kažką panašaus į dūlančias dumplės. Vos pajutusi jį lengvai prisilietus ji nevalingai susigūžė.

– Nereikia bijoti mano prisilietimo, – nuramino Rensomas. – Tik norėjau padėti jums apeiti šiukšles.

– Aš nebijau. – Garetą sudvejojo ir drovėdamasi pridūrė: – Turbūt mano polinkis į nepriklausomybę per giliai įsišaknijęs. – Prieš jiedviem vėl patraukiant grindiniu, Garetą

pastebėjo, kad jis trumpai, bet ilgesingai pažvelgė į jos gydytojo krepšį. Iš jos lūpų išsprūdo juokas. – Leisiu jį panešti, – pasiūlė ji, – jei su manimi kalbėsite tikruoju akcentu.

Rensomas sustojo ir nustebęs pažvelgė į ją, tarp tamsių jo antakių susimetė raukšlėlė.

– Kaip išsidaviau?

– Išgirdau gaidelę, kai grasinote vienam kareivių. Dar ir tai, kaip priglaudėte pirštus prie kepurės... lėčiau, nei tai daro anglai.

– Gimiau airių šeimoje ir užaugau čia, Klarkenvele, – ramiai pasakė Rensomas. – Aš to nesigėdiju. Bet kartais akcentas tampa kliūtimi. – Jis ištiesė ranką ir palaukė, kol Garetą padavė jam krepšį. Jo veidu nuslinko šypsnyšys, o balsas pasikeitė, tapo skambus ir žemas. Žodžiai airiška šnekta liejosi lyg sušildyti ant nedidelės ugnies. – Nagi, panelyte, ką norėtumėte, kad paporinčiau?

Sukrėsta to, kaip jis ją paveikė, kaip pilvo gelmėje sudilgsėjo nervai, Garetą neskubėjo atsakyti.

– Pone Rensomai, bendraujate pernelyg familiariai.

Jis neskubriai nusišypsojo.

– Ak, bet tokia jau kaina norint paklaudyti airiškos šnektos. Turėsite iškentėti šiek tiek medaus į ausis.

– Medaus į ausis? – Garetą sutrikusi patraukė tolyn.

– Pagyrų jūsų žavesiui ir grožiui.

– Kiek žinau, tai vadinama saldžiažodžiavimu, – griežtai nukirto ji, – ir meldžiu nuo to susilaikyti.

– Esate protinga darbšti moteris, – tęsė jis, tarytum jos neišgirdęs, – o žalios akys – mano silpnybė...

– Turiu lazda, – priminė Garetą, suezinta jo pašaipų.

– Nesužeistumėte manęs.

– Tikriausiai ne, – sutiko ji, tvirčiau sugniauždama lazdos rankeną. Po akimirkos ji šmaukštelėjo riešutmedžio lazda horizontaliai – ne tam, kad rintai jį sužalotų, o norėdama pamokyti.

Tačiau pamokos sulaukė *ji pati*, ir tai ją papiktino. Smūgi mikliai blokavo jos nuosavas odinis krepšys, o lazda ir vėl buvo išsukta jai iš saujos. Krepšys šlumštelėjo ant grindinio, daiktai viduje sutarškėjo. Nespėjusi susivokti Gareta pasijuto Rensomo pritraukta prie krūtinės ir įkalinta skersai gerklės priglaustos lazdos.

Kerintis, šiltas kaip viskis balsas įsigavo jai į ausį.

– Brangute, jūs iš anksto parodote, ką darysite. Netikėjęs įprotis.

– Paleiskite, – aiktelėjo ji bejėgiškai muistydamosi.

Rensomas neatleido gniaužtų.

– Pasukite galvą.

– Ką?

– Pasukite galvą, kad spaudimas į trachėją sumažėtų, ir dešine ranka įsikibkite į lazdą.

Gareta, supratusi, kad jis aiškina, kaip išsivaduoti, sustingo. Ji neskubėdama padarė, kaip liepta.

– Suimkite lazdą taip, kad ranka prisidengtumėte gerklę, – tęsė Rensomas ir palaukė, kol ji pakluso. – Aha, va šitaip. Dabar timptelėkite lazdos galą žemyn, o kaire alkūne trenkite man į šonkaulius. Prašyčiau švelniai. – Jai tai padarius jis pasilenkė į priekį dėdamasis sužeistas. – Gerai. Dabar abiem rankomis stverkite lazdą – plačiau – ir smarkiai pasukite, tuo pačiu metu nerdama man po ranka.

Gareta klausė nurodymų ir... kone stebuklingai... išsi-
vadavo. Atsisukusi įsispitrėjo į jį sumišusi ir susižavėjusi.
Neapsisprendė, ką daryti: padėkoti jam ar šmaukštelėti per
galvą.

Rensomas blausiai šypsodamas pasilenkė pakelti gydyto-
jo krepšio. Jam pakako įžūlumo pasiūlyti jai įsikibti į paran-
kę, tarytum juodu būtų ori porelė, vaikštinėjanti Haid Parke.
Gareta, nekreipdama dėmesio į atkištą ranką, vėl pradėjo eiti.

– Moterys dažniausiai užpuolamos smaugiant iš prie-
kio, – paaiškino Rensomas. – Antras būdas pagal dažnu-
mą – stverti iš nugaros ir sulenkta ranka užsmaugti kaklą.
Trečias – sučiupti už nugaros ir nutempti šalin. Ar jūsų fech-
tavimo mokytojas nepamokė apsiginti be lazdos?

– Ne, – nenoromis prisipažino Gareta. – Jis nemoko kautis
be ginklų.

– Kodėl Vinterbornas jūsų išvykoms neparūpino vadelio-
tojo su karieta? Jis ne šykštūnas ir įprastai saviškiais rūpinasi.

Gareta susiraukė išgirdusi minint Vinterborną – klinikos,
kurioje ji dirbo, savininką. Klinika buvo įsteigta kone tūks-
tančiui jo universalinės parduotuvės darbuotojų. Risas Vin-
terbornas ją pasamdė tada, kai beveik niekas kitas nenorėjo
suteikti progos, ir už tai ji visada bus jam ištikima.

– Ponas Vinterbornas siūlė man naudotis asmenine ka-
rieta, – atsakė ji. – Bet nenoriu piktnaudžiauti jo gerumu, be
to, juk mokiausi savigynos.

– Gydytoja, jūs pernelyg pasitikite savimi. Sukauptomis
žiniomis tik keliate pati sau pavojų. Vos keli paprasti ma-
nevrai padėtų jums pabėgti nuo užpuoliko. Galėčiau jus
pamokyti kokią popietę.

Pasukę už kampo juodu atsidūrė pagrindinėje gatvėje, kur skarmaluotų žmonių būreliai stoviniavo prie durų ir ant laiptelių, o įvairaus plauko pėstieji sruvo šaligatviu. Žirgai, vežimai ir kariatos zujo pirmyn atgal gatve išsklotais tramvajaus bėgiais. Stabtelėjusi prie šaligatvio krašto Gareta nužvelgė gatvę, laukdama, kol pasirodys kebas.

Jiedviem laukiant Gareta apsvarstė Rensomo žodžius. Akivaizdu, kad šis vyras apie gatvės peštynes nusimanė daugiau nei jos fechtavimo mokytojas. Su jos lazda jis išdarinėjo įspūdingus triukus. Viena vertus, ji norėjo pasiūsti jį po velnių, bet iš dalies juto susidomėjimą.

Nepaisydama ankstesnių paistalų apie tą „medų į ausis“, Gareta neabejojo nedominanti jo kaip moteris, o tai jai puikiai tiko. Ji niekada nenorėjo santykių, kurie trukdytų karjerai. Žinoma, būta vieno kito nereikšmingo flirto... slaptas bučinytis su gražiu medicinos studentu Sorbonoje... nekaltas flirtas su džentelmenu šokiuose... bet ji tyčia vengė vyrų, kurie keltų tikrą pagundą. Kokie nors santykiai su šiuo įžūliu nepažįstamuoju pridarytų jai bėdų.

Tačiau ji norėjo išmokti kelis gatvės muštynių manevrus.

– Jei leisiu jums mane pamokyti, – panoro sužinoti ji, – ar pažadate nebeseioti manęs antradieniais?

– Aha, – iš karto atsakė Rensomas.

Pernelyg iš karto.

Gareta nepatikliai pašnairavo į jį.

– Pone Rensomai, ar jūs sąžiningas žmogus?

Jis patyliukais nusijuokė.

– Dirbdamas tokį darbą? – Pažvelgęs jai virš peties jis pastebėjo besiartinantį kebą ir kilstelėjo ranką jį stabdydamas.

Tada atsigręžė į ją ir pervėrė skvarbiu žvilgsniu. – Motinos kapu prisiekiu – jums nėra ko manęs bijoti.

Kebas kretėdamas ir tarškėdamas sustojo prie jų.

Staiga Garetą apsisprendė.

– Gerai. Susitikime rytoj ketvirtą Božaro fechtavimo klube.

Rensomo akyse žybtelėjo pasitenkinimas. Jis stebėjo, kaip Garetą pasilipo ant dviratės karietos pakopos. Su miklumu, išduodančiu didelę patirtį, ji tūptelėjusi palindo po kybančiomis vadelėmis ir įsitaisė ant keleivio sėdynės.

Atiduodamas Garetai krepšį Rensomas šūktelėjo vadeliotojui.

– Žiūrėkite, nekratykite damos!

Garetai nespėjus paprieštarauti jis pasilipo ant pakopos ir padavė vadeliotojui kelias monetas.

– Galiu pati sumokėti, – paprieštaravo Garetą.

Rensomas įsmeigė į ją mėlynas it vidurnaktis akis. Ištiesęs ranką išspraudė kažką jai į delną.

– Dovana, – sumurmėjo jis ir vikriai nušoko ant žemės. – Rytoj, gydytoja. – Jis pirštų galais prilietė kepurės snapelį ir laikė juos ten, kol karieta nuvažiavo.

Garetą šiek tiek apkvaitusi pažvelgė į jo įduotą daiktą. Tai buvo sidabrinis švilpukas, išilęs nuo jo kūno kaitros.

Na ir akiplėša, – pamanė ji... bet švelniai sugniaužė švilpuką saujoje.

2



Prieš grįždamas į savo butą Pusmėnulio gatvėje, Itanas turėjo dar vieną susitikimą. Įsėdęs į kebą jis nuvažiavo į Korko gatvę, kurią beveik visą užėmė garsioji Vinterborno universalinė parduotuvė.

Praeityje Itanas parduotuvės savininkui Risui Vinterbornui atliko kelias užduotis. Darbeliai buvo lengvi ir greitai įveikiami, beveik neverti gaišti laiko, bet tik kvailys atsisakytų tokio įtakingo žmogaus užsakymų. Viena užduočių buvo sekti tuometinę Vinterborno sužadėtinę ledi Heleną Ravenel, kai ji su drauge lankė našlaityną pavojingame rajone netoli uosto.

Tai nutiko prieš dvejus metus – tąkart Itanas pirmąsyk sutiko gydytoją Garetą Gibson.

Liekna rudaplaukė moteris kovėsi su dukart stambesniu užpuoliku, taikliai švysčiodama lazda. Itanui patiko, kaip ji mušėsi, tarytum atlikdama tai, kas būtina, pavyzdžiui, išnešdama šiukšles į atliekų vežimą.

Jos veidas buvo netikėtai jaunas, oda nušveista ir lygi lyg balto muilo gabalėlis. Ryškūs skruostikauliai, šaltos žalios akys ir smailus atsikišęs smakras. Elegantiškame aštrių bruožų veide buvo ir širdelės formos burna, jautri ir pažeidžiama, jos viršutinė lūpa buvo kone tokia pat putli kaip apatinė. Tokia daili burna, kad Itanui kaskart ją išvydus sulinkdavo keliai.

Po to pirmo susitikimo Itanas stengėsi vengti Garetos Gibson, nes suprato: ji kelia jam grėsmę, galbūt net didesnę nei jis jai. Bet praėjusį mėnesį jis aplankė ją klinikoje, rinkdamas su viena pacienčių susijusias žinias, ir jo susidomėjimas įsiplieskė iš naujo.

Gareta Gibson visais atžvilgiais buvo... gardi. Skrodžiantis žvilgsnis, balsas, gairus lyg citrininio pyrago glajus. Gailėstingumas, skatinantis gydyti ne tik mokius pacientus, bet ir nė skatiko neturinčius vargšus. Ryžtinga eisena, neslopstanti energija, pasitenkinimas būnant moterimi, neslepiančia ir neatsiprašinėjančia už savo intelektą. Ji – iš saulės ir plieno suvyta būtybė, tokios jam dar neteko sutikti.

Vien pagalvojęs apie ją užsidegdavo kaip žarija židinyje.

Itanas jau buvo sau prisiekęs, kad nieko iš jos nereikalaus. Ketino tik iš tolo ją saugoti per apsilankymus Klarkenvelo vargšų prieglaudoje, Bišopsgeito našlaityne ar kitose vietose, į kurias ji susiruošdavo antradieniais. Buvo nusiteikęs tiek sau leisti.

Susitardamas rytoj su ja susitikti jis suklydo. Itanas taip ir nesuprato, kaip tai nutiko – išgirdo žodžius, sprūstančius jam iš burnos, bet juos tarsį tarė kitas žmogus. Tik pateikto pasiūlymo negalėjo atsiimti, o tada pasijuto trokštąs, kad ji sutiktų.

Viena valanda Garetos Gibson draugijoje, ir jis daugiau niekada prie jos nesiartins. Bet jis norėjo, troško, geidė tų kelių minučių vienudu su ja. Tą prisiminimą jis saugos iki dienų galo.

Priekyje išnirio Vinterborno universalinė parduotuvė – vientisa eilė didingų statinių marmuriniais fasadais ir milžiniškomis stiklinėmis vitrinomis. Virš keturiais aukštais kylančių arkadų su kolonomis dunksojo garsioji rotunda vitražinio stiklo plokštėmis. Tai buvo rūmus primenantis statinys, pastatytas ambicingo vyro, norėjusio pasauliui pranešti, kad velsiečio bakalėjininko sūnus tapo įtakingu žmogumi.

Itanas pasuko į gatvę už universalinės parduotuvės, kur buvo arklidės, prekių pristatymo ir iškrovimo zonos. Vinterborno namas dunksojo tolimajame gatvės gale, privačiais koridoriais ir laiptais sujungtas su parduotuvės pastatu. Itanas buvo pratęs įeiti pro užpakalines duris, skirtas tarnams ir pasiuntiniams.

Liokajus įleido jį į vidų.

– Pone Rensomai. Malonėkite čia.

Itanas nusiėmęs kepurę nusekė paskui jį iki pagrindinių penkiaaukščio namo laiptų. Koridoriai buvo apšviesti krištoliniais sietynais ir nukabinėti paveikslais, vaizduojančiais kalnus, vandenynus ir saulėtus kaimo kraštovaizdžius. Pailga konsolė, pastatyta palei sieną, buvo nukrauta mėlynai baltomis porceliano vazomis, primerktomis paparčių lapų ir kupliai žydinčių orchidėjų.

Jiedviem praėjus tris vazonuose augančias palmes, Itanas greta vienos pastebėjo kelis juodų žemių grumstelius. Jis

stabtelėjęs pasilenkė, kad pažiūrėtų po plunksniškais lapais. Vazono žemėse, aplink iš degtukų dėžučių pagamintą trobelę, rikiavosi mediniai gyvūnėliai, tikriausiai iš žaislinės Nojaus arkos. Panašu į slaptą vaiko žaidimvietę. Itano lūpų kamučiai linksmai kilstelėjo ir jis prisiminė, kad Vinterbornai augina netikrą ledi Helenos seserį – daugmaž penkerių metų mergaitę. Pastebėjęs, kad vienas žaislinis dramblys guli ant šono, jis vogčiomis pastatė žaislą ant kojų.

– Sere, – liokajus stebeilijo į jį, sutrikdytas keisto svečio susidomėjimo naminiu augalu.

Itanas atsistojęs nekaltai pažvelgė į jį.

– Tik gėrėjaisi palme, – jis nusekė įkandin liokajaus, bet pirma pasilenkęs mitriai kepure nušlavė išdavikiškus grumstelius.

Juodu patraukė link džentelmenų kambario, kuriame Itanas ir ankstesnėmis progomis susitikdavo su Vinterbornu. Vyriško stiliaus svetainėje maloniai kvėpėjo išblizginta oda, cigarų tabaku, brangiu alkoholiu ir sausa biliardo kreida.

Įžengęs į kambarį Itanas stabtelėjo prie slenksčio ir sužiuro budriau.

Vinterbornas stovėjo greta milžiniško gaublio, įstatyto riešutmedžio stove, ir išsiblaškęs jį sukiojo, o kitas vyras atsainiai apžiūrinėjo netoliese sieniniame laikiklyje sukabintas biliardo lazdas. Juodu tyliai juokėsi lyg ilgamečiai draugai.

Sudomino? Pirkite knygą
PASLAPTINGAS NEPAŽIŪSTAMASIS
ir pasimėgaukite šia istorija iki pabaigos.



*Londono visuomenėje
pasirodo temperamentingieji Raveneliai...
Ar pavyks jiems išsaugoti savo valdas ir turtus?*

RAVENELIAI
Kilmingųjų aistros

~4~

Moteris, pralenkusi savo laiką

Daktarė Garetą Gibson, vienintelė moteris gydytoja Anglijoje. Drąsa ir savarankiškumu ji nenusileidžia vyrams. Tai kodėl nepasilinksmintu kaip vienam iš jų? Tačiau jai niekada nekilo pagunda užmegzti romano... iki šiol. Itanas Rensomas, buvęs Skotland Jardo detektyvas, yra galantiškas, bet paslaptingas: sklendo gandai, kad jis žudikas, galbūt veikiantis išvien su pavojingais revoliucionieriais. Vieną jaudinančią naktį juodu atsiduoda galingai traukai, bet ar paskui sugebės apsimesti nepažįstamaisiais?..

Vyras, laužantis visas taisykles

Itanas – tėvo atstumtas Ravenelių pavainikis. Jam nerūpi aukštuomenė, bet narsi, savarankiška, talentinga ir graži Garetą jį pakeri. Nepaisydama pažado po vienos stebuklingos nakties daugiau nesusitikti, netrukus ją išitraukia į pavojingą Itano užduotį. Misijai žlugus, Garetą, norėdama išgelbėti Itaną, turės pasitelkti visus įgūdžius ir drąsą. Gręšiant išdavikiškam vyriausybės sąmokslui, Itanas surizikuos viskuo, kad pelnytų pačios nuostabiausios moters meilę.



www.svajoniuknygos.lt



www.facebook.com/svajoniuknygos



PASIDALINK,
KAD SKAITAI